

27 april 1939

RHEDEN

VELP

Nieuw padvinderstroephuis
geopend.

„DE VELPSCH E W O U D L O O P E R S ”
HEBBEN EEN EIGEN HOME.

Een mijlpaal in de geschiedenis van de padvindergroep „De Velpsche Woudlopers” vormde wel de opening van hun eigen troephuis bij de Biesdelsche laan, waarvan wij Zaterdagmiddag getuige mochten zijn.

Omstreeks drie uur hadden de groepen talrijke genoodigden, die hier van hun belangstelling voor het werk van de actieve groep blijk gaven, zich om den vlaggemast geschaard en werd de vaderlandsche driekleur, onder het speien van het Groot Saluut door de Veluwe-Band, plechtig geheschen.

Zooals gebruikelijk werd hierop de Wet voorgelezen, waarin den padvinders nog eens gewezen werd op de taak, welke zij op zich genomen hebben.

De heer J. C. Joekes, lid van de bouwcommissie, nam hierop het woord. Spreker heette den hoofdcommissaris A. Oosterlee, jkvr. W. W. Feith, voorzitter van de Velpsche Padvindsters Vereeniging, de ouders der padvinders en de delegaties van de andere groepen van de afdeling Groot-Arnhem der Nederlandsche Padvindstersvereniging hartelijk welkom. Gezond financieel beleid liet slechts toe, dat twee derde van het oorspronkelijke bouwplan van het troephuis uitgevoerd kon worden.

Vervolgens bracht spreker hulde aan den heer J. G. A. Heineman, die het plan ontwierp, aan de doortastende bouwcommissie en aan de gemeentebesturen van Rheden en Rozendaal, die op voortreffelijke wijze meegeholpen hebben aan het oplossen van de moeilijkheden, die de bouw van een troephuis nu eenmaal met

zich mede brengt. Spreker schetste de groote stuwkracht, die er sinds de oprichting in 1921 van „De Velpsche Woudlopers” uitgaat. In den loop van den tijd heeft de groep zich zelfs moeten behoeden tegen leden-overbelasting, waarbij groepsplitsing tenslotte noodzakelijk bleek. De groep, die hieruit ontstond, was die der „Veluwsche Verkenners”, welke zich in 1933 wederom heeft moeten splitsen in die der „Zwerfers”. Als men deze jonge gezichten niet, aldus spreker, zou men niet zeggen, dat ze reeds grootvader zijn.

Vervolgens zeide spreker groote waardering te hebben voor het werk, dat de heer J. M. C. van der Bijll sinds 1924 met korte onderbrekingen, met het oog op zijn gezondheids-toestand, voor de groep gedaan heeft. Ook den heer en mevrouw Sevenhuijsen was spreker zeer dankbaar voor al hetgeen zij respectievelijk voor de eenheden troep en horde aan energie geofferd hebben.

Mevrouw Sevenhuijsen zou ongetwijfeld het Erkentelijkheidsinsigne der N.P.V. ontvangen hebben, ware het niet, dat het hoofdkwartier zulks niet kan toestaan voor actieve leiders of leidsters. „De actieve leider moet in het resultaat van zijn werk reeds een zekere belooning

zien”, zoo zegt het hoofdkwartier, aldus de heer Joekes. Het dient echter gezegd te worden, dat ik hierin met het hoofdkwartier van meening verschil, aldus spreker.

Ook den leiders, den heeren mr. O. Gunning en T. Botterweg, was spreker zeer erkentelijk voor hun medewerking aan de leiding van de groep. Spreker besloot met den wensch, dat het troephuis vele jaren daar mocht staan als een symbool van de kracht der „Velpsche Woudlopers”.

Toespraak van den heer
Van der Bijll.

De volgende spreker, de heer J. M. C. van der Bijll, oprichter van de groep, ving aan met den padvinders van harte geluk te wenschen met hun nieuwe troephuis.

In den loop der jaren is de groep vaak verhuisd. Het eerste troeplokaal was een schuurtje van sprekers huis aan de Rozendaalsche laan. Vele lokalen volgden, tot de groep den ouden Velpschen watermolen betrok. Doch ook dit was niet van langen duur. De behoefte aan een vrij en eigen clubhuis groeide immer. Dat dit nieuwe troephuis tot stand kwam is in de eerste plaats te danken aan mevrouw Sevenhuijsen-Verhoef, die het initiatief nam om de groep een beter onderdak te bezorgen en tevens aan de heeren leden van de bouwcommissie, die het benodigde geld bijeen brachten. Vervolgens bood spreker een serie bloemensoorten aan om onder de vensters der verschillende verblijven van het troephuis te planten.

In samenwerking met het lid van de bouwcommissie den heer M. A. van Lubeck had spreker de groep nog een verrassing bereid. Een symbolieke windwijzer, bestaande uit twee pijlen, waarvan de onderste op het Noorden zou worden ingesteld, terwijl de andere steeds de windrichting zou aangeven, moest naast de normale functie van een windwijzer den waren padvinder herinneren aan zijn belofte. Al is de wind ook pal tegen, aldus spreker, een goed padvinder volgt steeds de goede richting.

Na een tusschenspel van de Veluwe Band, onder leiding van hopman Th. Werningh-Cösler, sprak ir. M. B. W. des Tombe, lid van de bouwcommissie, namens de ouders der welpen een woord van dank tot de leidster, Akeela J. Sevenhuijsen, waarop spreker haar verzocht als blijk van groote waardering een bronzen beeldje, voorstellende een welp, die den horde-roep doet, wel te willen accepteren.

Mevrouw Sevenhuijsen dankte den heer Des Tombe voor zijn waardeerende woorden.

Ook de „Velpsche Padvindsters” gaven van haar belangstelling blijk door het schenken van een vlag, welke plechtigheid door een drietal padvinders in dichtvorm werd verricht.

De heer J. Gerritsen sprak hierna eenige woorden namens het gemeentebestuur van Rheden, waaruit bleek, dat de padvinders de volle sympathie van dit college genieten.

De opening.

De hopman, mr. O. Gunning, verzocht hierop den heer A. Oosterlee, hoofdcommissaris der N.P.V., de opening van het troephuis te verrichten.

Deze noemde het een prettige opdracht speciaal het troephuis „De Velpsche Woudlopers” te mogen openen. De groep, temidden

waarvan spr. voor een vijftal jaren zijn eerste ervaringen opdeed, heeft altijd een uitstekenden naam gehad. Wanneer je zoo de veertig gepasseerd bent, aldus spreker, en je begint dan het spel van verkennen te spelen, dan kan het nog wel eens gebeuren, dat je zoon zegt: „Maar Vader, U moet toch heusch dat seinen nog eens goed beoefenen”, en dan is het goed te weten, dat er insiders zijn als Oubaas Van der Bijll e. a., die mij hielpen de eerste ervaringen van scouting te beleven.

Spreker besloot met den pogen voor oogen te stellen, dat bij zulk een mooi troephuis goed padvinderswerk verricht dient te worden.

Hierop ging de hoofdcommissaris over tot de onthulling van den naam in den voorgevel van het troephuis: „De Blidenstede”, waarmede de opening een feit was.

Na het meer officieele gedeelte werden de aanwezigen in de gelegenheid gesteld het clubgebouw in oogenschouw te nemen.

Het geheel bood een aardigen aanblik en gaf den beschouwer een indruk van het woudloperswerk, waartoe „De Velpsche Woudlopers” in staat zijn.

VERDRAAGZAAMHEID.

De derde en laatste winterlezing van dit seizoen, georganiseerd door de commissie voor de winterlezingen uit den Ned. Prot.bond, werd gehouden door ds. Nanne Zwiep, Ned. Herv. pred. te Enschede, over „Verdraagzaamheid”.

Bedoeld wordt met het woord verdraagzaamheid niet lijdzaamheid, maar actieve verdraagzaamheid; niet leer, maar levenshouding. Dat maakt het woord verdraagzaamheid tot een religieus probleem. Zulk een levenshouding kan men alleen bezitten als men geworteld is in den grond der dingen. Die verdraagzaamheid veronderstelt vrijheid. Het Christendom heeft willen brengen een wereldomvattend beginsel, dat gelden kan voor alle volken.

Spreker ging daarop na, hoe het in de R.K. Kerk was met de verdraagzaamheid, bij de mystieken, de renaissance, het Protestantisme (Luther tegenover Zwingli en Calvijn tegenover Castello). Na korten tijd van verdraagzaamheid kreeg men de twisten van Arminius en Gomarus en daarna den strijd in de kerken. Erasmus, Willem van Oranje, Coornhert, Hooft, Hugo de Groot enz. namen echter een heel ander standpunt in.

Toen kwam de invloed van Voltaire en anderen en de verhoudingen werden beter. De tolerantie sloeg echter over tot onverschilligheid, deugd ging boven godsdienst.

Het uitgangspunt voor den Christen moet zijn: eerbied voor den mensch. De mensch is van alle zichtbare werkelijkheden de voor-naamste. Wie den mensch als een hooggestemd wezen beziet, is verdraagzaam. Eerbied voor het leven eischt vrijheid, zegt Albert Schweitzer.

Dat er zooveel verschillen zijn onder de Prot. Christenen betreft spreker niet. Als wij maar eerbiedig staan tegenover iedere ernstige opvatting. De geestelijke strijd moet niet gaan om gelijk te krijgen, maar om in een hoogere eenheid elkaar te vinden.

De Christelijke Kerk wil verdraagzaamheid,